

Arrest

nr. 110 231 van 19 september 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaart van Belgische nationaliteit te zijn, op 12 april 2013 heeft ingediend om (de schorsing van de tenuitvoerlegging en) de nietigverklaring te vorderen van de beslissing houdende het bevel tot terugbrenging van 7 maart 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 juli 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 augustus 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Astrid DECLERCQ, die loco advocaat Kati VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Edda MATTERNE, die loco advocaat Carmenta DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker is van Marokkaanse nationaliteit, geboren te op 31 december 1995. Zijn voogd diende op 28 februari 2013 een aanvraag in op grond van artikel 61/15 van de vreemdelingenwet. Op 7 maart 2013 werd beslist om aan de voogd van verzoeker een bijlage 38 af te leveren.

Dit is de bestreden beslissing

“Artikel 7, alinea 1, 10 van de wet van 15 december 1980, vervangen door de wet van 15 juli 1996: betrokkene is niet in het bezit van de vereiste documenten om in het Rijk te verblijven. Betrokkene is noch in het bezit van een paspoort, noch van een visum. Uit illegaal verblijf kan op generlei wijze enig recht geput worden.

Betrokkene zou naar eigen zeggen in de zomer van 2009 in België gearriveerd zijn om er definitief te blijven. Na twee jaar illegaal te hebben rondgezworven zou hij zich in december 2011 spontaan hebben aangemeld bij de politie waarna er een tenlasteneming volgde door de Dienst Voogdij. Op 23/12/2011

werd er voor betrokkene door de Dienst Voogdij een voogd toegewezen. Op 18/06/2012 werd er een nieuwe voogd toegewezen. De voogd wenst nu voor betrokkene beroep te doen op de specifieke bepalingen overeenkomstig de artikelen 61/14 tot 61/25 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikelen 110sexies tot 110decies van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981

betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. De voogd diende haar aanvraag in op 28/02/2013. Gelet op artikel 61/IS van de wet van 15 december 1980 en de bepalingen onder artikel 110septies van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981, werd betrokkene samen met haar voogd uitgenodigd voor een gehoor op 06/10/2013

Tijdens dit gehoor verklaart betrokkene dat zijn vader overleden is in 2005 en dat hij samen met zijn moeder in een dorp Aklim in de provincie Oujda woonde. Zijn zussen zouden allen getrouwd zijn en met hun families elders in de provincie wonen, betrokkene zou niet weten waar. Zijn broer zou enkele jaren geleden uit Marokko vertrokken zijn en zou in Spanje wonen. Betrokkene verklaart Marokko te hebben verlaten omwille van economische redenen. Zijn moeder zou er sporadisch als kuisvrouw gewerkt hebben maar had te weinig financiële middelen om voor hem te zorgen. Hij zou zijn school verlaten hebben om te werken. Op 12-jarige leeftijd zou hij zonder medeweten van zijn moeder in de kofferbak van een auto van een dorpsgenoot gekropen zijn om zo illegaal de grens met Spanje over te steken. Vervolgens zou hij gedurende 2 jaar hebben rondgezworven in Europa (Spanje, Frankrijk, België en Nederland). In de zomer van 2009 zou hij definitief naar België zijn gekomen waar hij al die tijd illegaal en onder andere op straat en in daklozencentra verbleef. Betrokkene verklaart sinds zijn vertrek geen contact meer te hebben gehad met zijn familie.

Na het verhoor merkt de voogd op dat er reeds eerste stappen werden gezet wat betreft de zoektocht naar familieleden door een bezoek te brengen aan Rode Kruis Tracing. De advocaat van betrokkene vraagt om in het onderzoek naar de duurzame oplossing niet enkel de gezinshereniging als optie te zien, aangezien betrokkene al zo lang weg is uit zijn land van herkomst.

In haar aanvraag beschrijft de voogd het profiel en reisroute van haar pupil alsook zijn traject hier in België sinds zijn aankomst tot nu. Ze legt hierbij de nadruk op de vele moeilijkheden die betrokkene had bij hun zoektocht naar een deftige opvangplaats voor hem (uiteindelijk werd geopteerd voor Begeleid Zelfstandig Wonen en woont betrokkene sinds 07/10/2013 alleen). De voogd meldt dat er veel onduidelijkheid is wat betreft de situatie in het land van herkomst. Aangezien betrokkene reeds lang weg is uit Marokko, er sindsdien ook geen contact meer heeft met zijn familie en aangezien hij een grote wil toont om hier in België te bouwen aan een duurzame toekomst, pleit de voogd in haar aanvraag voor een afgifte van een Al. Bij de aanvraag worden volgende documenten toegevoegd: Attest van regelmatige lesbijwoning, sociaal verslag leerlingbegeleidster S. Blom, sociaal verslag begeleidster Tangram, attest BZW begeleiding Tangram, goedkeuring hulpverlening CBJ, attest RK Tracing.

Vooreerst dient opgemerkt dat het verzoek voor de afgifte van verblijfsdocumenten volledig berust op verklaringen. Er is geen enkel objectief element dat moet toelaten de beschikbare informatie te bevestigen. Betrokkene beschikt over geen enkel identiteitsdocument, kan geen overlijdensattest voorlessen van zijn vader en kan op geen enkele manier zijn reisroute, motieven voor vertrek en verklaringen betreffende zijn langdurig verblijf in Europa en België bewijzen. Noch is hij in staat te bewijzen dat er geen enkel contact meer is met zijn moeder of met andere familieleden in zijn land van herkomst. Het is echter toch aan de verzoekende partij om alle passende maatregelen te nemen om de familieleden van de minderjarige op te sporen (cfr. Artikel 479 van de Programmawet van 24 december 2002). Er wordt in dit geval dus niet aangetoond dat de moeder in eerste instantie niet aanwezig zou zijn in het land van herkomst en dat ze bovendien niet in staat zou zijn om betrokkene op te vangen en naar haar bescheiden vermogen in een aangepaste opvang te voorzien, zoals zij dit in het verleden steeds gedaan heeft.

Bovendien stelt onze dienst zich ernstige vragen bij de verklaringen van betrokkene.

Vooreerst is het hoogst merkwaardig te noemen dat betrokkene op 12-jarige leeftijd op eigen houtje in de kofferbak van een wagen tot in Spanje kan reizen en daarmee dus de grens van de Europese Unie kan overschrijden zonder opgemerkt te worden, dit gelet op de uiterst stringente controles.

Dat hij vervolgens jarenlang doorheen Europa zwerft zonder ook maar 1 keer onderschept te worden door de politie, op dergelijk jonge leeftijd en zonder te beschikken over een familiaal netwerk of vriendenkring die zich over hem konden ontfermen, is op zijn minst bevreemdend te noemen. Dat betrokkene bovendien geen enkel begin van bewijs kan voorleggen omtrent het tijdstip van vertrek uit Marokko, noch van zijn verblijf in Europa sindsdien, ondermijnt des te meer zijn geloofwaardigheid.

De simpele verklaring dat betrokkene over geen enkel contactgegeven in Marokko meer beschikt voldoet hier niet. Rekening houdende met de zogezegde zeer jonge leeftijd van betrokkene waarop hij zijn thuisland verliet (volgens zijn eigen verklaringen, tot op heden niet bewezen, zou hij toen 12 jaar geweest zijn) en als alleenstaande minderjarige ergens in verschillende Europese landen verbleef kan

men redelijkerwijze verwachten dat de mogelijkheid om in contact te treden met zijn moeder of zussen voor hem van essentieel belang is.

Betrokkene verklaart dat zijn zussen op geen enkele manier materieel wilden tussenkomen om de noden van hun moeder en kleine broer te lenigen. Dit laatste is tenslotte erg merkwaardig te noemen en klemt des te meer, zeker gelet op het belang dat in een land als Marokko wordt gehecht aan de uitgebreide familiale banden en netwerken.

Het attest van regelmatige lesbijwoning, het sociaal verslag leerlingbegeleidster S. Blom, het sociaal verslag begeleidster Tangram, het attest BZW begeleiding Tangram en de goedkeuring hulpverlening CBJ zijn allen documenten die bewijzen dat betrokkene het hier goed doet in België en dat hij zekere kansen heeft op een goede integratie in België. Dit gegeven geeft hem echter niet automatisch recht op verblijf. De verblijfswetgeving blijft dan ook onverkort van toepassing. De specifieke bepalingen overeenkomstig de artikelen 61/14 tot 61/25 van de wet van 15/12/1980 laten toe een tijdelijke machtiging tot verblijf toe te kennen aan de niet-begeleide minderjarige vreemdeling indien de duurzame oplossing het verblijf in België is. Nergens voorzien deze bepalingen een toekenning van een tijdelijk verblijf in België met het oog op het volgen van onderwijs of betere toekomstperspectieven. Hiervoor dienen de geijkte procedures gevolgd te worden zoals daartoe voorzien in boven vernoemde wet.

Het attest van de Dienst Tracing van het Rode Kruis bevestigt enkel dan men een gesprek heeft gehad waarbij betrokkene geïnformeerd werd over de werking van de dienst, het betreft geenszins een bewijs dat betrokkene geen weet heeft van de verblijfplaats van zijn moeder en dat hij geen contact met haar zou hebben.

De duur van het verblijf van betrokkene hier in België kan bezwaarlijk als reden worden aangenomen waarom er geen toepassing dient te worden gemaakt van de eenheid van gezin, aangezien hij er al die tijd bewust voor koos in de illegaliteit te verblijven en pas 4 jaar na zijn zagezegde vertrek uit Marokko en 2 jaar na zijn zagezegde definitieve aankomst in België besloot zich aan te melden bij de politie. Uit illegaal verblijf kunnen generlei rechten worden geput.

Rekening houdend met en op basis van een grondige analyse van alle elementen in het dossier kan men derhalve niet stellen dat de duurzame oplossing zich noodzakelijk op het Belgisch grondgebied dient te situeren. De bepalingen overeenkomstig de artikelen 61/14 tot en met 61/25 van boven vernoemde wet dienen in de eerste plaats bescherming te bieden aan minderjarigen die zich niet begeleid op het Belgisch grondgebied bevinden en voor wie er geen opvang en verzorging meer aanwezig is in het land van herkomst de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dan ook een spoedige terugkeer naar het land van herkomst voorop alwaar hij kan herenigd worden met zijn familie.

In het kader van een vrijwillige terugkeer, kan uw pupil bovendien steeds beroep doen op de verschillende programma's van terugkeer en re-integratie van een organisatie zoals de IOM. In dit geval, en op basis van een terugkeerdossier, kan de bijlage 38 verlengd worden gedurende de termijn noodzakelijk voor de praktische organisatie van de effectieve terugkeer..."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan:

"Schending van artikel 61/17, artikel 61/19 en artikel 61/20 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en de schending van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, schending van de artikelen 3, 6 en 12 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, en van de zorgvuldigheidplicht en het redelijkheidsbeginsel. Artikel 61/15 van de Vreemdelingenwet voorziet expliciet in de mogelijkheid voor de voogd om een machtiging tot verblijf aan te vragen voor een niet-begeleide minderjarige vreemdeling. Artikel 61/18 van de Vreemdelingenwet voorziet dat een (voorlopige) machtiging tot verblijf wordt afgeleverd indien de duurzame oplossing niet bepaald is. Artikel 61/18 vereist hiertoe individueel onderzoek van de Dienst Vreemdelingenzaken. Uit artikel 61/17 van de wet blijkt dat bij het bepalen van de duurzame oplossing "voorrang" wordt gegeven aan de "vrijwaring van de eenheid van gezin" overeenkomstig artikelen 9 en 10 IVRK. Hieruit blijkt dat er slechts "voorrang" wordt gegeven aan de gezinseenheid. Voorrang impliceert een keuze tussen twee gelijkwaardige alternatieven. Het is slechts in dergelijke omstandigheden dat gezinseenheid doorslaggevend kan zijn. Er mag dus niet te dogmatisch en reflexmatig naar gezinseenheid teruggegrepen worden. Er dient een rigoureuus onderzoek te gebeuren door de dienst Vreemdelingenzaken naar de concrete omstandigheden van elk individueel geval om in eerste instantie te kunnen teruggrijpen naar gezinseenheid als voorrangsprincipe. De duurzame oplossing wordt bepaald overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het IVRK. De principes die gehuldigd worden in het IVRK dienen dan ook als leidraad om de gezinseenheid als duurzame oplossing in de zin van artikel 9 en 10 IVRK te bepalen en interpreteren. Kinderrechten dienen immers holistisch benaderd te worden en

de bepalingen van het IVRK hebben een onderling afhankelijke betekenis. Overigens verwijst artikel 61/17 van de Vreemdelingenwet ook expliciet naar het hoger belang van het kind, een principe dat vervat ligt in artikel 3(1) IVRK. General Comment no° 6 van het Comité voor de Rechten van het Kind handelt over de behandeling van niet begeleide minderjarige vreemdelingen (bijlage 2). Paragraaf 6 van General Comment no°6 van het Comité voor de Rechten van het Kind stelt het volgende: (...) Het Comité stelt duidelijk dat de rechten vervat in het Verdrag open zijn, in de zin dat ze aan evolutie onderhevig zijn. Paragraaf 13 maakt gezinseenheid expliciet ondergeschikt aan de belangen van het kind en verduidelijkt dat op de Staat een positieve verplichting rust om alle nodige maatregelen te nemen om de kinderen als niet begeleid te identificeren en om met tracing activiteiten te beginnen: (...) Ook onder paragraaf 31 kunnen we lezen dat de verantwoordelijkheid voor tracing activiteiten bij de Staat ligt: (...) Artikel 3(1) IVRK stelt dat alle handelingen van publieke dienstverleners, rechtsinstanties, bestuur, het belang van het kind dienen te laten primeren. Het Comité stelt in paragraaf 20 expliciet dat een Staat hiertoe een omvattende en duidelijke inschatting moet maken van de identiteit van het kind, de nationaliteit, de opvoeding, de etnische, culturele en linguïstische achtergrond evenals specifieke kwetsbaarheden van het kind wanneer ze een beslissing (...) Paragraaf 79 stelt dat het ultieme doel is om alles in rekening te brengen en een duurzame oplossing te bepalen, en dat de mening van het kind hierbij in overweging moet genomen worden: (...) Paragraaf 80 benadrukt dat tracing een essentieel onderdeel is van het bepalen van een duurzame oplossing. De verantwoordelijkheid rust hiervoor op de schouders van de Staat: (...) Paragraaf 81 benadrukt dat gezinseenheid ondergeschikt is aan de belangen van het kind en vereist dat het kind in deze gehoord wordt. (...) Paragraaf 83 benadrukt dat gezinshereniging ook op het grondgebied van de Staat kan plaatsvinden. Verzoekers moeder kan ook hierheen komen. (...) Paragraaf 84 stelt dat in het geval van terugkeer naar het herkomstland dit slechts mag indien het in het belang van het kind is. Om hiertoe te besluiten dient er rekening gehouden te worden met onder andere de sociaal-economische omstandigheden in het land van herkomst, de mening van het kind, de duur van de afwezigheid van het land van herkomst en de integratie in de maatschappij hier: (...) (Paragraaf 85 stelt onomwonden dat bij gebrek aan (informatie) zorg in het herkomstland er geen terugkeer mag plaatsvinden zonder dat een degelijke opvang bij terugkeer wordt gegarandeerd: (...) Paragraaf 86 stelt duidelijk dat er geen niet-rechten-gebonden redenen aanvaardbaar zijn om niet in het belang van het kind te handelen: (...) We kunnen dus stellen dat de rechten vervat in het IVRK, waaronder artikels 3, 9 en 10 waarnaar in de Vreemdelingenwet verwezen wordt stellen dat op de Staat een positieve verplichting rust om de familieleden van verzoeker op te sporen, dat er hierbij een grondig onderzoek moet plaatsvinden dat de identiteit van verzoeker, de nationaliteit, de opvoeding, de etnische, culturele en linguïstische achtergrond evenals specifieke kwetsbaarheden van verzoeker in overweging neemt. De gezinseenheid werd expliciet ondergeschikt gemaakt aan verzoekers belangen. Verzoeker moet de mogelijkheid krijgen om zijn mening te geven. Verzoeker mag slechts teruggebracht worden indien dit in zijn belang is. Er dient door verwerende partij onder andere rekening gehouden met sociaal-economische omstandigheden in Aklim, zijn thuisdorp, met het feit dat verzoeker reeds sinds 2009 op het Belgische grondgebied is en geïntegreerd is, en met het feit dat hij sinds 2007 niet in zijn herkomstland is geweest. Verwerende partij heeft nagelaten aan deze verplichtingen te voldoen. Verwerende partij heeft geen enkel onderzoek in de zin van de Vreemdelingenwet of in de zin van het IVRK gevoerd. Verzoeker werd op 6 maart 2013 gehoord en de volgende dag was de bestreden beslissing al genomen. Tot op 6 maart 2013 was verzoeker nog een volstrekt onbekende voor het bestuur. Het is volstrekt onmogelijk om in dergelijk korte tijdspanne enig onderzoek, laat staan een rigoureuus onderzoek, te voeren. Verzoeker werd in dit kader ook niet gehoord. Het verhoor bij de dienst Vreemdelingenzaken verloopt schijnbaar in samenspraak maar verzoeker krijgt niet te horen waarom verwerende partij aan welke verklaringen twijfelt en kan er dan ook niet dienstig op repliceren. Huidig verzoekschrift kan evenmin dienen om inhoudelijk te repliceren op de determinatie van de duurzame oplossing door verwerende partij gezien het een annulatieberoep betreft en Uw Raad zich niet in de plaats van het bestuur mag stellen. De procedure voorzien in de artikelen 61/14 tot 61/25 van de Vreemdelingenwet dient er net toe om personen in verzoekers situatie te helpen. Verzoeker is niet gekant tegen een gezinshereniging, dat heeft hij duidelijk gesteld. Het probleem zit hem er in dat hij in zes jaar niet meer in zijn land van herkomst is geweest en geen enkele recente informatie aangaande zijn familie heeft. Er werd een attest van immatriculatie voor verzoeker gevraagd om de mogelijkheid te krijgen te onderzoeken of de gezinshereniging in eerste instantie mogelijk is of niet. Het is precies voor een dergelijk onderzoek dat de procedure voorzien in de wet bestaat. Verzoeker is reeds zes jaar weg uit zijn land van herkomst dat hij op erg jonge leeftijd verlaten heeft. Er kan van hem niet redelijk verwacht worden dat hij objectieve bewijzen heeft van zijn leven tot hiertoe, hij heeft op straat geleefd. Het enige wat hij heeft zijn verklaringen. Dat mag echter de bepaling van de duurzame oplossing niet in de weg staan. Verzoeker stelt niet dat de duurzame oplossing in België ligt. Verzoeker wilt enkel de mogelijkheid die de Vreemdelingenwet voorziet benutten om degelijk onderzoek te laten doen naar een mogelijke terugkeer. De bestreden beslissing holt de procedure

voorzien in de artikelen 61/14 tot 61/25 van de Vreemdelingenwet uit en treedt de rechten en garanties voorzien in het IVRK waar verwerende partij naar verwijst met de voeten. Uit niets in de bestreden beslissing blijkt dat het belang van verzoeker voorop wordt gesteld. Verzoeker is een erg kwetsbare minderjarige. Hij heeft zes jaar zonder sociaal netwerk, zonder familiale steun op straat doorgebracht. Verwerende partij heeft hier op geen enkele manier rekening mee gehouden. Uit niets in de bestreden beslissing blijkt dat er een individueel onderzoek is geweest en op geen enkele manier valt er af te leiden dat het geheel van de elementen in overweging is genomen. Verwerende partij heeft artikel 61/18 van de Vreemdelingenwet evenals de materiële motiveringsplicht geschonden. Uit de bestreden beslissing en bovenstaande argumentatie blijkt dan ook dat de dienst Vreemdelingenzaken onzorgvuldig is te werk gegaan door het nodige onderzoek niet te voeren en niet alle relevante gegevens in het dossier onderzocht te hebben of in overweging genomen te hebben. De motivering van de bestreden beslissing is niet afdoende, ze steunt op feitelijk en juridisch gebrekkige gronden en de verwerende partij heeft op kennelijk onredelijke wijze haar bevoegdheid uitgeoefend. Verwerende partij heeft zich er internationaalrechtelijk toe verbonden om een grondig onderzoek te voeren, actief de familieleden van verzoeker op te sporen, verzoeker op een effectieve manier te horen en zijn mening mee in overweging te nemen, garanties te vragen bij een mogelijke terugkeer van verzoeker, rekening te houden met zijn hoger belang, met verzoekers integratie rekening te houden en met zijn gebrek aan verbondenheid met zijn herkomstland, en om rekening te houden met de sociaal economische omstandigheden bij zijn terugkeer en de bepaling van een duurzame oplossing. Verwerende partij is niet aan de verplichtingen waartoe ze zich verbonden heeft tegemoet gekomen.”

2.2. Verzoeker betoogt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding geen rekening zou hebben gehouden met de bijzondere omstandigheden waarin verzoeker zich bevindt.

De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan verzoeker de schending aanvoert, heeft geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978- 79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoeker het genoemde inzicht verschafft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld. Deze vermeldingen laten verzoeker toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan werd geoordeeld dat een spoedige terugkeer naar het land van herkomst voorop dient te worden gesteld en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding na grondig en zorgvuldig onderzoek van verzoekers concrete situatie heeft geoordeeld dat aan verzoekers voogd een bevel tot terugbrenging diende te worden betekend, omdat de duurzame oplossing voor verzoeker niet in België bestaat.

Het loutere feit dat verzoeker het kennelijk oneens is met de motivering van de gemachtigde van de Staatssecretaris volstaat niet om tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing te besluiten.

Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing gebrekkig gemotiveerd is, en dat er een gebrekkig onderzoek zou zijn gevoerd, maar toont niet aan welke elementen verkeerdelijk werden beoordeeld.

In zoverre verzoeker nog verwijst naar het "hoger belang van het kind", laat de Raad gelden dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris niet op kennelijk onredelijke wijze werd overwogen dat een spoedige terugkeer naar het land van herkomst dient voorop gesteld te worden, omdat verzoeker aldaar kan herenigd worden met zijn familie. Verzoeker toont middels zijn vage beschouwingen niet aan dat het niet in zijn belang zou zijn om te worden herenigd met zijn familie.

Artikel 61/17 van de Vreemdelingenwet bepaald:

"Bij het bepalen van de duurzame oplossing geeft de minister of zijn gemachtigde voorrang aan de vrijwaring van de eenheid van het gezin, overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het Verdrag van de Verenigde Naties van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind en het hoger belang van het kind."

Terwijl artikel 61/14 van de Vreemdelingenwet het volgende bepaalt:

"2° duurzame oplossing :

- *hetzij de gezinshereniging, overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, in het land waar de ouders zich legaal bevinden;*
- *hetzij de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar de NBMV gemachtigd of toegelaten is tot verblijf, met garanties op adequate opvang en verzorging. naargelang zijn leeftijd en zijn graad van zelfstandigheid, hetzij door zijn ouders of andere volwassenen die voor hem zullen zorgen, hetzij door overheidsinstanties of niet- gouvernementele instanties;*
- *hetzij de machtiging tot verblijf in België, met inachtneming van de bepalingen waarin de wet voorziet. "*

Het enkele feit dat verzoeker de mening is toegedaan dat hij geen beroep kan doen op familie, volstaat niet, te meer daar deze verklaringen niet worden gestaafd door objectieve informatie die de verklaring kan staven.

Betreffende de schending van het Internationaal Verdrag van 20 november 1989 voor de Rechten van het Kind, laat de Raad gelden dat dit Verdrag geen directe werking heeft en dat verzoeker zich er derhalve niet met gunstig gevolg kan op beroepen (zie ook R.v.St. nr. 100.509 van 31.10.2001). Immers volstaan de verdragsbepalingen op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. De verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen hetzij een onthoudingsplicht hetzij een plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan het Verdrag dient derhalve een directe werking te worden ontzegd.

Waar verzoeker verwijst naar zijn integratie in het Rijk, dient te worden opgemerkt dat verzoeker op geen enkele manier bewijst dat de duurzame oplossing zich noodzakelijk op het Belgisch grondgebied dient te situeren. Indien verzoeker op grond van zijn integratie meent te moeten worden gemachtigd tot verblijf, dient hij daartoe de geëigende procedures te volgen, met inachtneming van de bepalingen van de vreemdelingenwet.

De gemachtigde handelde na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend dertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. L. JANS,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

L. JANS

M. MILOJKOWIC